

Dragii mei elevi,

Absolvirea este un moment al rememorării. Predând istoria, acest moment mă plasează într-un spațiu familiar, fiind deprinsă cu rememorarea. Atât doar că atunci când studiez ori predau, fac eforturi pentru a fi detașată și imparțială față de evenimentele trecutului, încercând să păstrez o cronologie strictă și să nu cad în subiectivism.

Când scriu aceste rânduri, încerc să mă eliberez de constrângerile memoriei obiective și reci, încerc să văd absolvirea ca pe un moment al rememorării sufletești.

De altfel, verbul *a absolvi* are două sensuri semantice: a termina un ciclu de învățământ, pe de o parte, și a ierta pe cineva de o pedeapsă sau de greșeli, pe de altă parte.

Așadar, ne aflăm într-un moment binecuvântat al absolvirii: încheiem una dintre cele mai frumoase etape din drumul vieții noastre, însă nu oricum, ci iertând(u-ne) pentru ce nu a fost așa cum ne-am dorit. Prin *absolvire*, cele bune le-am adunat, cele rele le-am lăsat la o parte.

Când scriu aceste rânduri, simt că intru într-o cronologie afectivă, încărcată de semnificații. Îmi vin acum în minte secvențe din prima zi în clasa voastră, îngrijorată de felul în care o veți primi pe cea de-a treia dirigintă, după doar un an de liceu. Au urmat trei ani în care v-am descoperit pe rând, treptat, în limita în care se lasă dezvăluți adolescenții. De altfel, acesta este farmecul universului adolescentin: e expansiv în propriul spațiu, dar introvertit și neexplorabil în spațiul exterior, destinat celor trecuți de vârsta adolescenței.

Așadar, au urmat trei ani de „cercetare istorică” a fascinantului vostru univers, de vizionare și reconstituire a trăirilor, îngrijorărilor, uneori a micilor drame, specifice vârstei. Desigur, cunoscându-vă mai bine, am abandonat metodele clasice ale dascălului și m-am „contaminat” cu virusul tinereții și bucuriei voastre. Mi-am spus la un moment dat că fiind în contact permanent cu tineri ca voi, am șansa de a trăi o tinerețe permanentă...

În acești ani am încercat să vă învăț să aveți încredere în oamenii cărora le pasă de voi, să-i apreciați pe dascălii voștri după modul în care predau materia, dar și după partea de suflet pe care v-au oferit-o cu generozitate. Vă urez să pășiți pe un drum presărat cu cât mai puține obstacole, la capătul căruia să vi se împlinescă aspirațiile, acelea care vă vor oferi seninătate. Îmi exprim admirația pentru părinții voștri, care v-au crescut frumos, și v-au învățat să căutați latura senină a celor din jurul vostru, fie că sunt dascăli sau colegi.

Ne aflăm acum la un sfârșit de ciclu, o *absolvire* pe care cu toții ne-am fi dorit-o altfel: în apropiere socială la banchet, înconjuțați de flori la festivitate, surprinși în poze

individuale și de grup, cu zâmbete largi pe fețe neacoperite, cu părinți și bunici emoționați văzându-și copiii *absolvenți*.

Dar cum *Historia magistra vitae est*, să primim totul ca pe o probă a intrării în maturitate, cu suflete mereu ancorate în adolescența iertătoare de tot și de toate.

Ofelia Hossu